

foreligge, har man ikke turdet gjøre Regning paa en større Indtægt af denne Paragraph end 10,000 Rbd. — § 7 i Frd. af 15de Mai d. A. er foreslaaet uforandret at maatte overgaae i den nye Lov, ligesom Indtægten deraf ogsaa er beregnet, ligesom sidst, til 19,000 Rbd. — Hvad angaaer § 9 af Frd. af 15. Mai. d. A., da bortfalder naturligtvis den første Deel af samme, der angaaer Krigsskatsforhøielsen af Consumtionsafgiften, hvorimod Forhøielse af Toldafgifterne, der udgjøre den sidste Deel af den i Loven af 15. Mai 1850, her er foreslaaet at maatte vedblive. Den Indtægt, hvorpaa der gjordes Regning for dette Aar, var 340,000 Rbd.; drager man herfra det Tab, der vil flyde af, at Brændeviinsafgiften ikke medtages til Forhøielse, og som kan ansættes til 211,000 Rbd., saa bliver der 129,000 Rbd. tilbage; ifølge de Erfaringer, som senere end den sidste Krigsskatslovs Forelæggelse haves, troer jeg imidlertid at kunne istedetfor disse 129,000 Rbd. calculere 150,000 Rbd. Der vil ligeledes findes, i den sidste Deel af § 9, som angaaer Bemyndigelsen for Regjeringen til ad administrativt Veie at ordne det Fornødne med Hensyn til Toldgodtgjørelsen, at være ubeladt i det foreliggende Udkast hvad der angaaer Sukker, da det nemlig har vist sig, at den Toldgodtgjørelse, som er fastsat for Sukker siden Forordningen af 1. Mai 1838, er saa rigelig, at der meget godt kan undværes Godtgjørelse for den erlagte Krigsskat; Regjeringen har derfor hidtil ikke gjort Brug af denne Bemyndigelse, men det turde vistnok være hensigtsmæssigere, at det i selve Loven udtaltes, at der ingen Anledning er dertil. Det samlede Udbytte, som der kan gjøres Regning paa at ville erholdes ved denne Lov, vil, ifølge de Taltørrelser, som jeg har havt den Ære at meddele ved hver Paragraph, udgjøre 2,269,000 Rbd., hvorfra imidlertid maa drages det Beløb, der falder paa Statens egne Giendele, Domainebesiddelserne, Statsactiverne, hvilket vil kunne anslaaes til circa 44,000 Rbd.; der bliver saaledes idethale tilbage en Indtægt af 2,225,000 Rbd., som jeg ved Finantslovsforslaget's Forelæggelse kun har turdet anslaae i en rund Sum til 2,200,000 Rbd. §§ 10, 11 og 12, saavel som § 13, ere, kun

med de fornødne Forandringer i Henseende til Tidsbestemmelserne, overeensstemmende med Loven af 15. Mai dette Aar. Jeg har henvendt mig til Nationalbanken i det stfke Haab at erholde den Overenskomst tilveiebragt, der forudsættes i § 13, og som det tidligere er lykkedes Regjeringen at opnaae, hvorved de Banskeligheder, der kunne reise sig, formeentlig lettere jævnes.

Det forelagte „Udkast til Lov om Krigsskat for 1851“ findes i Anhanget.

Formanden: Vi kunne saaledes gaae over til det næste Nummer paa Dagsordenen, nemlig Bestemmelsen af den Form, hvori de i Mandags forelagte Lovudkast ville blive at fremme, og dette Spørgsmaal vil da først blive at afgjøre med Hensyn til Finantsloven.

B. Christensen: Jeg skal tillade mig at gjøre det Forslag, at den foreliggende Lov, ligesom det var Tilfældet i forrige Sæssion, gaaer over umiddelbart til første Behandling her i Salen.

David: Jeg gjorde allerede i forrige Sæssion opmærksom paa, at jeg ikke ansaae den foreslaaede Fremgangsmaade for den hensigtsmæssigste til at forhandle et Finantslovsforslag paa, og at Finantsloven bedre kan behandles ved strax at henvises til et Udvalg, da den 1ste Behandling uden noie Kjendskab til Finantsloven vil holde sig i en saadan Almindelighed, at der sjelden kan komme noget virkeligt Godt ud af en sliig Forhandling; der kastes meget mere saamange Gjenstande ind under denne Forhandling, der kun tjene til at forlede Comiteen til, saaledes som det under den foregaaende Behandling af Finantsloven er blevet sagt, at udtale mange „fromme Dnsfer.“ Jeg troer heller ikke, at den vundne Erfaring under den forrige Rigsdag har godtgjort, at det er en hensigtsmæssig Form at behandle Finantsloven paa, og jeg tillader mig derfor at foreslaae, at dette Lovudkast strax henvises til Behandling i en Comitee.

B. Christensen: Det er naturligtvis en Ting, der kan omtvistes og er bleven meget omtvistet, hvilken Maade, der er den hensigtsmæssigste at behandle navnlig en Sag som Finantsloven paa; men, naar den ærede sidste Taler har lagt Vægt paa, at den af